

Arrest

nr. 186 534 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 21 november 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.04.2013 werd ingediend door :

[...]

+

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen zijn geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster beroept zich op het feit dat haar verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter nog loopt. Het tweede regularisatieverzoek op grond van artikel 9 ter dat ze heeft ingediend op 11.11.2012, werd echter in haar nadeel afgesloten op 18.12.2012. We aanvaarden dit element bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

Ze beroept zich op het feit dat haar asielprocedure overdreven lang heeft geduurd. Ze wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 12.03.2009 werd afgesloten op 18.11.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene heeft sinds 2010 ook twee verblijfsprocedures voor medische redenen doorlopen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Mevrouw S. beroept zich op art. 3 EVRM. Ze legt echter geen enkel bewijs voor dat dit artikel op haar van toepassing zou zijn, zodat wij dit niet in het haar voordeel hebben weerhouden.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoonbaar dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan. Ook toont ze niet aan de artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou geschonden zijn.

De elementen van integratie, dat zij sinds haar asielaanvraag in 2009 ononderbroken in België verblijft, Nederlands heeft geleerd, werkbereid is en sociale banden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde, merken wij op dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de Belgische wetten”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan mevrouw,:

Naam, voornaam: S., J.

geboortedatum: 17.08.1974

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

en haar kinderen: S., I., geboren op 25.04.2000 en S., Z., geboren op 29.11.2011,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12.11.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 12.11.2012.

Brussel, 21.11.2013"

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod aan verzoekster werd afgegeven op 3 december 2013. Vermits een inreisverbod ingaat op de datum dat het werd afgegeven, en uit de lezing van het inreisverbod blijkt dat het werd opgelegd voor de duur van drie jaar, moet worden vastgesteld dat het inreisverbod verstreken is sedert 3 december 2016.

Ter terechtzitting hierop gewezen, bevestigen beide partijen deze vaststelling. De Raad dient dan ook vast te stellen dat het bestreden inreisverbod thans volledige uitwerking heeft gekregen en, sedert het verstrijken ervan, geen verdere rechtsgevolgen resorteert. Het beroep is, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, doelloos geworden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de procedure art. 9 TER VW is ondertussen ten einde*
- de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- er ligt geen schending voor van art. 3 EVRM*
- het feit dat de kinderen naar school gaan is niet buitengewoon*
- de overige elementen van integratie niet van belang zijn in deze procedure*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht

Verzoekster verblijft bijna vier jaar in België, heeft zich samen met haar kinderen goed geïntegreerd, de kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielpprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Er wordt algemeen aangenomen dat na bepaalde periodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om families met minderjarige kinderen geen legaal verblijf toe te kennen.

Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het wel redelijk zou zijn om verzoekster die minderjarige kinderen heeft, nog altijd legaal verblijf te weigeren.

Dat in dit verband trouwens ten onrechte wordt gemotiveerd dat de asielaanvraag van verzoekster niet onredelijk lang zou hebben geduurd en ook de twee verblijfsprocedures wegens medische redenen niet onredelijk lang zouden hebben geduurd.

Over de opeenvolging van procedures en de lange duur van het verblijf van verzoekster wordt dienaangaande evenwel niet geargumenteed.

Het volstaat niet om elk element alleen op zichzelf te zien, alle elementen dienen ook samen beoordeeld te worden.

Verzoekster meent dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk tal van zaken niet in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven.

Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden."

3.1.2. Verzoekster betwist met de materiële motiveringsplicht de draagkracht van de motieven van de (eerste) bestreden beslissing. Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster betoogt *in concreto* dat zij reeds vier jaar in België verblijft, zich heeft geïntegreerd en dat haar kinderen hier naar school gaan. Zij betwist verder dat de duur van de onderscheiden procedures op zichzelf moet worden beoordeeld, maar dat deze als een geheel moet worden beoordeeld. Met die uiteenzetting bekritiseert verzoekster enkel de interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, zoals hoger uiteengezet. Ze toont daarmee niet aan dat de voorgehouden lange duur van de procedures, al dan niet samen genomen, van die aard zijn dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure, met name bij de in het buitenland bevoegde diplomatieke of consulaire post, om die reden bijzonder moeilijk zou zijn geworden.

Daarenboven wordt er in de eerste bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeksters asielprocedure en twee verblijfsprocedures om medische redenen negatief werden afgesloten en dat de behandelingsduur niet van die aard was dat deze als onredelijk lang kan worden beschouwd. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoekster geen recht op verblijf verstrekt.

Verzoeksters kritiek, waarbij zij aanvoert dat “*niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis*”, doet geen afbreuk aan de hoger uiteengezette interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, zoals bevestigd door de Raad van State. Het enkele feit dat verzoekster er een andere zienswijze op nahoudt, doet niet besluiten dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekster gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen;

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2.2. Waar verzoekster in het tweede middel andermaal aanvoert dat rekening diende te worden gehouden met de lange duur van de verblijfsprocedures en verzoeksters integratie in België, herhaalt zij in wezen haar standpunt, aangevoerd in het eerste middel, zodat kan worden verwezen naar de bespreking aldaar.

Met betrekking tot verzoeksters problemen in het land van herkomst en de medische problematiek, wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar de desbetreffende procedures en beslissingen. Zij toont niet aan met welke elementen buiten deze procedures zou zijn nagelaten rekening te houden.

In de mate verzoekster verder nog betoogt dat de duur van de verschillende procedures samen dient te worden beoordeeld, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de duur van de behandeling van de ingestelde verblijfsprocedures, al dan niet tezamen genomen, als dusdanig geen buitengewone omstandigheid vormt, zoals reeds uiteengezet werd in het eerste middel. Daarenboven motiveert de eerste bestreden beslissing wel degelijk dat de behandelingsprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat een zekere behandelingsprocedure van de door verzoekster ingediende aanvragen als normaal dient te worden beschouwd.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets af- doet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basis- recht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten volle dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat om deze reden ook de medebetekend inreisverbod ten zeerste uit den boze is.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in alle redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoekers."

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Verzoekster verwijst *in casu* naar de situatie in Tsjetsjenië en de "situatie van personen uit de Kaukasus in het algemeen". Zij betoogt dat het feit dat zij niet in aanmerking kwam voor de criteria van de conventie van Genève daar geen afbreuk aan doet. Evenwel merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot algemene beweringen zonder verdere concrete toelichting. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeksters asielaanvraag van 12 maart 2009 werd afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 november 2010. Uit de lezing van dit arrest met nummer

51 099, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd, maar dat uit het onderzoek van de zaak ook gebleken is dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) en daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kon derhalve op goede gronden verwijzen naar de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag. Verzoekster voert geen concrete elementen aan welke in het kader van deze procedure niet reeds werden beoordeeld en waarmee de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening had dienen te houden.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT